

RO

RO

RO

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 26.10.2010
SEC(2010) 1243 final

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI

REZUMATUL EVALUĂRII IMPACTULUI

Document de însoțire a comunicării

**Consolidarea răspunsului UE în caz de dezastre: rolul protecției civile și al asistenței
umanitare**

COM(2010) 600
SEC(2010) 1242

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI

REZUMATUL EVALUĂRII IMPACTULUI

Document de însoțire a comunicării

*Consolidarea răspunsului UE în caz de dezastre: rolul protecției civile și al asistenței
umanitare*

A. Introducere

Raportul privind evaluarea impactului își propune să furnizeze Comisiei informațiile necesare pentru a elabora comunicarea privind capacitatea de răspuns a UE în caz de dezastre, a cărei adoptare este prevăzută în noiembrie 2010. Raportul urmărește, în special, să informeze Comisia cu privire la viabilitatea unei game de opțiuni de politică ce pot fi explorate în continuare pentru dezvoltarea răspunsului UE la dezastre, pe teritoriul UE și în afara acestuia.

Evaluarea efectuată în raport nu urmărește să fie exhaustivă. Dimpotrivă, analiza efectuată este proporțională cu obiectivele urmărite. Având în vedere că această comunicare nu va propune soluții, ci va prezenta doar opțiuni pentru a se dezvolta în continuare capacitatea de răspuns a UE în caz de dezastre, eventual punând în evidență alternativa preferată, o evaluare completă a impactului nu pare nici necesară, nici solicitată în acest stadiu. În cazul în care sunt prezentate propuneri legislative concrete, va fi necesar ca acestea să fie însoțite de o evaluare mai exhaustivă a impactului opțiunilor alese.

Raportul se concentrează în primul rând asupra acelor elemente ale comunicării în care poate fi identificat un impact specific și care necesită, prin urmare, o evaluare a impactului, cum ar fi noile opțiuni de politică și modurile diferite de a organiza și structura cooperarea UE în domeniul protecției civile. Trebuie remarcat faptul că viitoarea comunicare va trata, de asemenea, sinergiile cu asistența umanitară, însă, dat fiind faptul că aceasta din urmă va conduce doar la declarații politice referitoare la necesitatea de a consolida practicile și politicile UE existente, o evaluare specifică a impactului nu pare a fi necesară pentru aceste chestiuni.

B. Definirea problemei și obiective

i. Definirea problemei

Valoarea actualului mecanism UE de protecție civilă este pe deplin recunoscută. Sistemul a funcționat bine în practică: și-a îndeplinit integral misiunea și a avut rezultate care au depășit așteptările. Prin urmare, o serie de factori externi au provocat preocupări cu privire la modul în care și dacă actuala misiune a sistemului ar trebui prelungită pentru a face față provocărilor viitoare într-un mod eficient din punct de vedere al costurilor, asigurându-se în același timp o coordonare mai eficace, mai rapidă și mai previzibilă. Situația financiară mondială și constrângerile bugetare, de exemplu, accentuează necesitatea ca orice acțiune întreprinsă să fie cât mai eficientă din punct de vedere al costurilor. În plus, la nivelul UE și la nivel mondial, asistăm la o creștere a frecvenței dezastrelor naturale și provocate de om (de exemplu, tehnologice și de mediu), care are ca rezultat un număr mai mare de operațiuni de protecție civilă ale UE în cadrul mecanismului. Intensitatea și gravitatea dezastrelor sunt, de asemenea, în creștere și sunt influențate aparent de factori precum schimbările climatice, terorismul, urbanizarea și intensificarea activității industriale. Pentru a se evita lărgirea decalajului între nevoi și capacități, este esențial ca UE să maximizeze eficacitatea răspunsului său, fapt care, conform experienței din trecut, poate fi realizat cu resurse suplimentare limitate.

Principalul inconvenient inerent mecanismului UE de protecție civilă este că, în măsura în care a fost înființat pentru a sprijini și coordona propunerile de asistență voluntare și ad hoc din partea statelor membre, de care, prin urmare, depinde, nu poate să garanteze disponibilitatea asistenței în cazul unui dezastru major. Caracterul

ad hoc al actualului sistem implică în mod obligatoriu faptul că mecanismul UE de protecție civilă are un caracter mai degrabă reactiv decât proactiv. Imposibilitatea de a prevedea exact ce tip de asistență și măsura în care aceasta va fi acordată pentru orice urgență dată înseamnă că MIC nu este în măsură să elaboreze planuri de contingență care să fie puse în aplicare, ceea ce duce inevitabil la un grad de improvizație în faza de răspuns imediat și afectează în mod negativ *eficacitatea* generală. De asemenea, rezultă că deciziile privind mobilizarea asistenței-cheie sunt uneori întârziate și că timpul de răspuns depinde de cel al statelor membre, care pot sau nu să ofere asistență în timp util. Opțiunile de a face sistemul mai previzibil și capabil de o mai bună coordonare a asistenței acordate de statele membre ar constitui, cu siguranță, o valoare adăugată.

De-a lungul anilor, a devenit, de asemenea, evident că sistemul prin care statele membre oferă asistență în natură duce de asemenea la un element de fragmentare. Având în vedere că statele membre propun asistență ca răspuns la o anumită urgență, fără a lua în mod necesar în considerare efortul global de răspuns al UE, propunerile primite pot fi lipsite de *coerență*. De fapt, nu este puțin probabil ca MIC să constate că asistența oferită de statele membre satisface pe deplin anumite nevoi ale statului care solicită asistență, în timp ce trece cu vederea altele. Un sistem mai robust care asigură un răspuns coerent al UE și care maximizează sinergiile dintre diverșii actori implicați ar garanta, cu siguranță, beneficii în termeni de coerență și eficiență din punct de vedere al costurilor.

ii. Obiective

Obiectivul general este de a dezvolta și de a consolida capacitatea de răspuns a UE în caz de dezastre, prin valorificarea tuturor instrumentelor, capacităților și experienței disponibile și prin maximizarea sinergiilor și a complementarităților dintre acestea. Opțiunile propuse au în vedere crearea unui sistem mai solid și mai robust capabil să asigure o mai bună protecție a cetățenilor, a mediului și a bunurilor, în perioada imediat următoare dezastrelor.

În acest context, evoluțiile care decurg din Tratatul de la Lisabona sunt, de asemenea, un aspect important. Articolul 196 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene conferă Uniunii un temei juridic explicit în domeniul protecției civile, *inter alia*, pentru sprijinirea și completarea acțiunii întreprinse de statele membre la nivel național, regional și local pentru a reacționa la dezastrele naturale sau provocate de om pe teritoriul Uniunii. Clauza de solidaritate consacrată la articolul 222 din TFUE, care prevede o obligație legală pentru statele membre de a se sprijini reciproc și pentru UE de a mobiliza toate mijloacele aflate la dispoziția sa pentru a răspunde în cazul unei situații de urgență, subliniază în continuare necesitatea de a se depune eforturi pentru o capacitate consolidată de răspuns în caz de dezastre.

Obiectivul general va fi atins prin îndeplinirea următoarelor obiective specifice:

- îmbunătățirea eficacității răspunsului UE în caz de dezastre, inclusiv a eficienței din punct de vedere al costurilor;
- consolidarea coerenței răspunsului UE în caz de dezastre;
- sporirea vizibilității.

Astfel de obiective nu necesită crearea vreunui mecanism nou ci, mai degrabă, presupun necesitatea dezvoltării și valorificării instrumentelor deja existente. Având în vedere aceste lucruri, eventualele costuri suplimentare sunt susceptibile de a fi realiste și nu disproportionale în raport cu cele suportate în prezent.

C. Subsidiaritate

Gestionarea dezastrelor este în principal o responsabilitate a statelor membre. Rolul Uniunii în domeniul protecției civile este prevăzut la articolul 196 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit căruia Uniunea trebuie, *inter alia*, să susțină și să completeze acțiunea statelor membre la nivel național, regional și local cu privire la răspunsul în caz de dezastre naturale sau provocate de om în cadrul Uniunii și să promoveze coerența acțiunilor întreprinse la nivel internațional în materie de protecție civilă. Prin urmare, răspunsul în caz de dezastre în materie de protecție civilă pare a fi un domeniu în care competențele se susțin și se completează, în conformitate cu principiul subsidiarității.

Pentru a se soluționa problemele prezentate în evaluarea impactului este necesară o acțiune și o coordonare la nivelul UE. Cu toate că responsabilitatea primară de a răspunde în cazul unor dezastre revine statelor membre, experiența din trecut în cadrul mecanismului a arătat că resursele naționale de protecție civilă pot fi copleșite de amploarea dezastrelor. În astfel de cazuri, este necesară asistența din partea altor state membre. Acțiunea UE în acest domeniu implică în mod clar gestionarea unor situații cu o componentă trans/multinațională importantă, unde există necesitatea unei coordonări de ansamblu și a unei acțiuni concertate dincolo de nivelul național.

Acțiunile pur naționale nu pot garanta un răspuns coerent, eficient și eficace al UE în cazul unor dezastre. Pentru a îmbunătăți predictabilitatea, eficiența și vizibilitatea mecanismului UE de protecție civilă este necesară luarea de măsuri la nivelul UE, în conformitate cu obiectivele și procedura legislativă consacrate la articolul 196 din TFUE. Această interpretare este confirmată de clauza de solidaritate instituită prin articolul 222 din TFUE.

În perspectiva celor de mai sus, se poate trage concluzia că principiul subsidiarității este respectat, întrucât obiectivele politice în cauză nu pot fi realizate de către statele membre acționând individual, ci necesită participarea tuturor statelor membre, prin acțiuni la nivel comunitar.

D. Opțiuni identificate și opțiuni evaluate în detaliu

i. Opțiuni de politică identificate

Comisia a identificat următoarele opțiuni de politică:

- **Opțiunea 1: întreruperea politicilor existente**

Întreruperea politicilor existente în domeniul răspunsului UE în caz de dezastre ar implica desființarea instrumentelor aflate în vigoare în prezent și, în același timp, încheierea tuturor activităților conexe. Această opțiune ar implica, de asemenea, necesitatea de a reconsidera viitoarea abordare care urmează să fie adoptată în domeniu.

- **Opțiunea 2: menținerea statu-quo-ului**

Menținerea statu-quo-ului presupune continuarea politicilor actuale ale UE în domeniul răspunsului UE în caz de dezastre. Activitățile și instrumentele prezentate în raportul de evaluare a impactului ar continua să existe. Finanțarea ar fi garantată în conformitate cu perspectivele financiare 2007-2013.

- **Opțiunea 3: dezvoltarea unei capacități de răspuns a UE în caz de dezastre pe baza punerii în comun voluntare a capacităților în stare de alertă (resurse umane și mijloace tehnice) ale statelor membre**

Echipele și mijloacele tehnice ar continua să se supună ordinelor și controlului național, însă cu un angajament mai puternic din partea statelor membre de a le mobiliza pentru acțiune imediată în operațiunile de protecție civilă ale UE, la cererea MIC. Decizia finală privind mobilizarea ar rămâne o prerogativă a statelor membre, care ar putea avea nevoie de resurse pentru a răspunde în cazul unor situații de urgență naționale. În plus, trebuie remarcat că, în ceea ce privește capacitățile în stare de alertă, nu ar fi nevoie ca acestea să fie rezervate sau să stea inactive între operațiunile UE, întrucât statele membre ar avea dreptul să le utilizeze pe plan intern. Mobilizarea capacităților în stare de alertă ale statelor membre ar forma nucleul răspunsului UE în materie de protecție civilă în cazul unor dezastre pe teritoriul UE și în afara acestuia și ar fi completată de ajutoare suplimentare din partea statelor membre, furnizate în același mod în care este organizată în prezent asistența în domeniul protecției civile. Mai mult decât atât, ar putea fi depuse, de asemenea, eforturi suplimentare pentru a se asigura vizibilitatea duală (națională și europeană) a mijloacelor protecției civile mobilizate prin intermediul mecanismului UE de protecție civilă, care a reprezentat o lacună în eforturile depuse de UE în Haiti.

Ajutorul militar și resursele de transport, în special capacitatea transportului aerian strategic, ar trebui să fie incluse în rezerva de capacități disponibile care pot fi asigurate prin intermediul MIC, în conformitate cu Consensul european privind ajutorul umanitar și orientările internaționale (îndeosebi, directivele de la Oslo).

Punerea în comun voluntară a capacităților statelor membre ar trebui să fie completată de dezvoltarea și angajamentul continuu cu privire la formări, exerciții și activități desfășurate în comun pe baza experienței dobândite. În plus, ar fi de asemenea necesar să se dezvolte planuri și scenarii de contingență, pentru a se face uz de potențialul deplin al resurselor puse în comun. Ar fi esențial să se poată conta pe astfel de activități, pentru a se garanta eficacitatea și coerența sistemului.

- **Opțiunea 4: dezvoltarea unei capacități de răspuns a UE în caz de dezastre, care dispune de resurse la nivel european**

Pentru anumite nevoi specifice pentru care sunt identificate deficiențe în reacția UE și pentru care o acțiune la nivel european ar putea fi considerată mai eficientă din punct de vedere al costurilor, ar putea fi dezvoltate **resurse complementare finanțate de UE**. Ar fi necesară o examinare specifică a resurselor care îndeplinesc sarcini orizontale, cum ar fi evaluarea (module de evaluare rapidă a impactului asupra mediului), logistica și coordonarea [în special echipele de asistență tehnică și de sprijin (TAST), precum și echipamentele de telecomunicații]. Această abordare ar putea fi dezvoltată în continuare într-un centru complex de coordonare în domeniul UE, care să ofere, de asemenea, servicii pentru ONU. În mod similar, dezvoltarea de resurse complementare finanțate de UE ar putea fi luată în considerare în ceea ce privește resursele specializate de răspuns cu valoare ridicată, unde resursele comune și acordurile de repartizare a sarcinilor ar conduce la o eficiență mai sporită, precum și acolo unde resursele naționale se dovedesc a fi de obicei insuficiente.

Cu toate că sunt finanțate de Uniune, capacitățile la nivelul UE ar fi încredințate statelor membre interesate pe baza unei gestionări delegate. Disponibilitatea acestora ar fi garantată pentru operațiunile UE, fiind în același timp accesibile în scopuri naționale statelor membre care le gestionează, atunci când nu sunt utilizate. Punerea în comun a capacităților la nivelul UE ar putea fi de mică anvergură, orientată de exemplu către acoperirea celor mai importante deficiențe, sau mare, de exemplu, când acoperă un număr substanțial de resurse în domenii-cheie, permițând astfel

statelor membre să diminueze capacitățile naționale și, în același timp, să crească eficiența din punct de vedere al costurilor a răspunsului UE.

- **Opțiunea 5: dezvoltarea unei forțe de protecție civilă a UE**

Dezvoltarea unei forțe europene independente care dispune de propriile sale capacități, mijloace, forțe și coordonare, asociată cu mecanismul de organizare a pregătirii și de mobilizare a resurselor existente ar asigura, fără îndoială, coerența și eficacitatea răspunsului UE în caz de dezastre. O forță europeană bazată pe astfel de principii ar trebui să poată avea acces la resurse identificate în prealabil de statele membre și ar trebui, de asemenea, să fie în măsură să obțină resurse suplimentare, indiferent dacă există sau nu deficiențe identificate în prealabil în capacitatea de răspuns a UE. Aceasta din urmă ar fi încredințată statelor membre voluntare pentru a fi gestionată pe o bază de delegare, în conformitate cu principiile explicate în opțiunea 4.

Pentru a dezvolta un mecanism de dezvoltare a pregătirii în mod credibil, forța europeană ar necesita, de asemenea, înființarea unui centru operațional care să elaboreze scenarii și protocoale, care să dispună de un institut propriu de formare pentru protecție civilă și ajutor umanitar, pentru a oferi instruire personalului, echipelor naționale și regionale care fac parte din forța europeană și experților în materie de evaluare care lucrează pentru UE.

ii. Opțiuni de politică analizate

În urma unei examinări preliminare a opțiunilor, s-a ajuns la concluzia că inconvenientele sociale, economice și politice care decurg din opțiunile 1 și 5 nu puteau fi susținute. Mai mult decât atât, având în vedere că opțiunea 2 reprezintă continuarea politicilor UE existente și reflectă, prin urmare, scenariul de bază față de care trebuie comparate alte opțiuni, analiza de impact proporțională s-a concentrat asupra opțiunilor 3 și 4.

E. Principalul impact economic, social și de mediu al opțiunilor selectate

Trebuie menționat faptul că toate opțiunile vor necesita o consolidare a Centrului de monitorizare și de informare al Comisiei Europene în materie de coordonare și capacități de analiză. O astfel de evoluție va avea loc indiferent de opțiunea urmată, întrucât se preconizează că, în viitorul apropiat, celulele de criză ale ECHO și MIC vor fi unite într-un veritabil centru de răspuns, care funcționează 24 de ore din 24 și este responsabil pentru coordonarea răspunsului civil al UE în caz de dezastre.

- **Impactul economic**

i. Impactul economic al opțiunii 3

Este puțin probabil ca trecerea de la statu-quo la un model bazat pe punerea în comun să aibă un impact semnificativ asupra costurilor de achiziționare a echipamentelor. De fapt, este mai sigur să se pornească de la premisa că statele membre nu vor fi înclinate să angajeze resurse pentru rezerva comună dacă nu sunt sigure că pot răspunde în continuare propriilor nevoi de protecție civilă. Prin urmare, punerea în comun voluntară ar reprezenta doar o mică parte din ceea ce există deja. În plus, dacă se consideră că termenii care reglementează angajarea de resurse ar permite în mod expres ca acestea să fie retrase într-un moment în care este nevoie de acestea pe plan

intern, este clar că nu va fi necesar ca statele membre să suporte costurile suplimentare pentru echipamente.

De îndată ce este pe deplin dezvoltat și funcțional, acest tip de acord ar putea reduce nevoia de investiții suplimentare în noi capacități de răspuns la nivel național. În timp ce fiecare stat membru are responsabilitatea de a se asigura că este suficient echipat pentru a răspunde la riscurile previzibile sau recurente, se pot asigura câștiguri economice prin punerea în comun și schimbul de capacități suplimentare de rezervă, completându-se resursele de răspuns de bază ale statelor membre. Prin păstrarea unor astfel de capacități de rezervă la nivelul UE și repartizarea sarcinilor globale între statele membre, ar putea fi obținute economii de scară și garantate economii.

De asemenea, ca regulă generală, se poate presupune că opțiunea 3 nu ar crea costuri suplimentare de mobilizare. Cu toate că dezvoltarea unei rezerve pe bază voluntară ar garanta, cu siguranță, disponibilitatea în perioada imediat următoare unui dezastru, acest lucru nu ar trebui să afecteze nici costul deplasării resurselor, nici pe cel al utilizării acestora la fața locului. Dimpotrivă, în special în ceea ce privește transportul, poate exista chiar posibilitatea ca resursele să fie mobilizate într-un mod mai eficient din punct de vedere al costurilor decât ar fi fost altfel posibil. Răspunsul colectiv facilitat de acordul de punere în comun și planificarea prealabilă asociată ar garanta o identificare mai rapidă a opțiunilor de transport și ar permite ca resursele situate în mod corespunzător să fie colectate și transportate împreună, reducând durata călătoriei și costurile. În plus, alocarea resurselor între aeronave ar putea deveni mai eficientă, maximizând utilizarea capacității de transport aerian și reducând costurile marginale.

Dimpotrivă, opțiunea 3 poate avea consecințe asupra costurilor totale de operare anuale în cazul în care mobilizarea anuală a capacităților statelor membre a crescut ca urmare a includerii acestora printre resursele puse în comun. O astfel de evoluție ar putea avea, de asemenea, consecințe importante pentru anumite state membre în ceea ce privește costurile de personal. La un nivel mai general, anumite state membre cu structuri organizatorice speciale ar putea suporta costuri în efectuarea tranziției organizatorice și juridice relevante de la statu-quo.

Impactul negativ menționat mai sus este puternic influențat de modul în care sunt alese resursele din rezervă și de dimensiunea acestei rezerve în sine. Impactul care are legătură cu cererea asupra unui anumit stat membru ar putea, de exemplu, să fie atenuat prin intermediul unei politici de selecție rotative, mai degrabă decât printr-o selecție preferențială. În plus, o rezervă mai mare ar putea duce la o cerere mai mică a capacităților „înscrise”.

Impactul ar putea fi ameliorat, de asemenea, prin asigurarea de finanțare UE pentru anumite costuri eligibile predefinite. Ar rezulta un nou model de repartizare a sarcinilor, transferând o parte din costuri de la statele membre către Uniune. Acest lucru nu numai că ar permite statelor membre să acopere o parte din costurile anuale totale care decurg din participarea voluntară la rezervă, ci ar servi, de asemenea, ca un stimulent pentru statele membre mai mici de a spori implicarea acestora în eforturile de răspuns ale UE în caz de dezastru. Capacitatea crescută de răspuns a UE care decurge din aceasta ar reduce în continuare presiunea exercitată asupra acelor

state membre care poartă o sarcină mai mare de răspuns în caz de dezastre și ar consolida capacitatea UE de a răspunde la situații de urgență majoră în afara UE.

ii. Impactul economic al opțiunii 4

Principalul impact economic al acestei opțiuni ar fi evitarea costurilor de achiziționare de echipamente de către statele membre. Achiziționarea de resurse complementare finanțate de UE și capacitatea transportului aerian ar garanta faptul că statele membre ar putea solicita capacități colective substanțiale care lipseau anterior la nivel național, fără a suporta costuri suplimentare de investiții. Această disponibilitate garantată ar reprezenta un beneficiu major care le depășește pe cele care ar putea rezulta din punerea în aplicare a unei asocieri voluntare de resurse. În special, o investiție globală la nivelul UE pentru a se achiziționa resurse complementare, care ar putea fi împărțite și utilizate de toate statele membre este de natură să implice o investiție substanțial mai redusă pentru UE ca un întreg, decât dacă fiecare stat membru ar achiziționa individual astfel de capacități. În mod similar, în ceea ce privește resursele pentru care se are în vedere o creștere în capacitate, această opțiune ar oferi beneficii mari în termeni de eficiență din punct de vedere al costurilor și utilizare rațională a resurselor, reducând necesitatea ca statele membre să investească pe plan intern.

Un alt beneficiu economic major al opțiunii 4 este potențialul pentru soluții mai eficiente din punct de vedere al costurilor. Resursele la nivelul UE care pot fi solicitate de toate statele membre ar spori în mod considerabil eficiența din punct de vedere al costurilor operațiunilor de răspuns în caz de dezastre prin reducerea costurilor de mobilizare (în comparație cu închirierea unor astfel de capacități) și prin creșterea rapidității și eficienței răspunsului. Câștiguri semnificative în termeni de eficiență ar putea decurge, de asemenea, din transportul și logistica în comun, precum și alte economii de scară.

Pe lângă cele de mai sus, achiziționarea de resurse UE suplimentare care vor fi utilizate de statele membre ar spori, de asemenea, eficacitatea mobilizării și eficiența din punct de vedere al costurilor la nivel operațional în mare măsură în același mod ca și cel prezentat pentru opțiunea 3. Mai mult decât atât, toate costurile de menținere în stare de alertă/mobilizare a resurselor complementare finanțate ar fi acoperite de UE, garantând astfel „noul model de repartizare a sarcinilor” menționat mai sus și permițând ca toate costurile să fie transferate către Uniune.

În ceea ce privește costurile, dezvoltarea de capacități la nivelul UE va necesita o anumită formă de licitație și gestionare.

• Impactul social

Opțiunile examinate în raport nu au declanșat un impact social în sensul tradițional al cuvântului, însă au avut un impact societal important.

Posibilitatea de a răspunde prompt și eficace prin intermediul unei rezerve a resurselor statelor membre (opțiunea 3) sau la nivelul UE (opțiunea 4) ar reduce fără îndoială numărul daunelor, ar alina suferința și ar reduce la minimum prejudiciile aduse persoanelor și comunităților în ansamblu. Impactul pozitiv pentru societățile afectate de dezastre ar fi astfel incontestabil.

Mai mult decât atât, un răspuns mai coerent și eficace ar crește, cu siguranță, încrederea cetățenilor în capacitatea UE de a răspunde în caz de catastrofe. Consecințele acestui lucru ar fi duble. În primul rând, populațiile afectate de dezastre ar fi mai dispuse să colaboreze cu UE, putând influența posibilitatea de continuare a cooperării cu țările terțe. În al doilea rând, încrederea crescută în răspunsul UE în caz de dezastre ar contribui la câștigarea susținerii din partea cetățenilor a politicilor UE. Trebuie remarcat faptul că dezvoltarea de resurse UE (opțiunea 4), care ar fi încredințată statelor membre pe o bază de gestionare delegată, ar constitui expresia maximă a solidarității UE, în conformitate cu articolul 222 din TFUE și dorințele și așteptările cetățenilor UE.

- **Impactul asupra mediului**

Atât punerea în comun de resurse pe o bază voluntară (opțiunea 3), cât și resursele la nivelul UE (opțiunea 4) ar permite UE să garanteze disponibilitatea asistenței în perioada imediat următoare oricărei situații de urgență. Coerența și eficacitatea crescute care decurg din aceste evoluții ar permite UE să răspundă mai rapid în situații de urgență, reducând astfel în mod semnificativ impactul negativ al dezastrelor asupra mediului (de exemplu, reacția promptă și eficace la un incendiu forestier poate reduce substanțial daunele asupra mediului).

F. Compararea opțiunilor

Pentru compararea opțiunilor au fost utilizate următoarele criterii:

- eficacitatea opțiunii în raport cu obiectivele sale;
- eficiența opțiunii din punct de vedere al costurilor;
- coerența opțiunii în raport cu obiectivele, strategiile și prioritățile generale ale UE.

Opțiunile au fost comparate în raport cu scenariul de bază (și anume, statu-quo-ul din opțiunea 2). Pentru a rezuma și reprezenta grafic concluziile au fost folosite diagrame și grafice.

Comparativ cu scenariul de bază, atât opțiunea 3, cât și opțiunea 4 au prezentat avantaje clare, compensând dezavantajele statu-quo-ului cu privire la toate criteriile. S-a ajuns la concluzia că aceste opțiuni ar trebui să fie preferate scenariului de bază. Compararea a evidențiat, în special, avantajele opțiunii 3 cu privire la compatibilitatea acesteia cu principiile subsidiarității și proporționalității, precum și avantajele opțiunii 4 în termeni de eficacitate și (posibil) eficiență din punct de vedere al costurilor (în special cu privire la capacitățile la nivelul UE care îndeplinesc sarcini orizontale și resursele specifice de mare valoare). Avantajele și inconvenientele celor două opțiuni au fost cântărite, cu scopul de a concepe un sistem care maximizează eficacitatea și coerența, asigurând în același timp un impact negativ minim, precum și costuri minime.

În fuzionarea celor mai atractive două opțiuni s-a acordat prioritate opțiunii 3, în măsura în care aceasta a demonstrat cel mai ridicat nivel de compatibilitate cu principiile subsidiarității și proporționalității. Cu toate acestea, au fost, de asemenea, luate în considerare anumite elemente ale opțiunii 4, care asigurau câștiguri economice importante pentru UE în ansamblu.

Punctele forte relative ale opțiunilor avute în vedere au indicat către un sistem hibrid alcătuit din următoarele elemente:

- *o punere în comun voluntară a resurselor angajate de statele membre în operațiunile UE.* Aceasta ar trebui să constituie elementul central al sistemului. Amplitudinea și componența acestora vor fi stabilite ulterior;
- *oferte ad hoc complementare ale statelor membre* în conformitate cu principiile urmărite de actualul mecanism UE de protecție civilă;
- *resurse suplimentare la nivelul UE*, unde eficiența din punct de vedere al costurilor depășește inconvenientul politic care rezultă din faptul că nu se contează pe resursele statelor membre.

Acest sistem ar putea fi consolidat în continuare prin menținerea sprijinului acordat organizațiilor umanitare care dezvoltă și gestionează furnizarea în avans a ajutoarelor de urgență pentru operațiunile umanitare internaționale și ar putea fi sprijinit de mijloace militare în anumite cazuri specifice.